

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Ł. w Ł., w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko K. A.

o zapłatę zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 51.960,74 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 6.216 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne Sądu I instancji, poczynione na podstawie przedłożonych dokumentów, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała.

W dniu 23 października 2008 r. pozwany K. A. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną umowę kredytu gotówkowego nr (...), na mocy której bank udzielił pozwanemu kredytu gotówkowego w wysokości 36.011,98 zł na okres od dnia 23 października 2008 r. do dnia 4 listopada 2013 r. Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej wyrażonej

w stosunku rocznym, który w dniu zawarcia umowy wynosił 21,40 %. Łączny koszt kredytu został określony na kwotę 25.495,50 zł. Pozwany zobowiązany był dokonywać spłat rat kredytu, należnych odsetek w wysokościach i terminach podanych w Załączniku nr 1 do umowy. Od zadłużenia przeterminowanego, tj. niespłaconej w terminie kwoty kredytu, bank uprawniony był naliczać i pobierać odsetki karne według zmiennej stopy procentowej określonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, wynoszącej w dniu podpisania umowy 30% w skali roku. Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu, jeśli pozwany nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu pozwanego do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż

7 dni od otrzymania wezwania. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni. Pozwany poddał się egzekucji w zakresie roszczeń wynikających z tej umowy kredytu z należnymi odsetkami oraz innymi opłatami do kwoty 72.023,96 zł.

Pismem z dnia 31 marca 2010 r. Bank (...) S.A. wezwał pozwanego do zapłaty zaległości, które na dzień 31 marca 2010 r. wynosiły 1.860,41 zł, w tym kwota 478,09 zł z tytułu kapitału, kwota 1.375,27 zł z tytułu odsetek umownych, kwota 7,05 zł z tytułu odsetek karnych w terminie siedmiu dni od otrzymania pisma pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytowej.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2010 r. bank wypowiedział pozwanemu umowę, określając upływ terminu wypowiedzenia na dzień 7 czerwca 2010 r. i przedstawił wyliczenie zadłużenia na dzień 7 czerwca 2010 r. na łączną kwotę 34.700,82 zł, w tym kwotę 31.683,54 zł tytułem kapitału, kwotę 2.968,99 zł tytułem odsetek umownych i kwotę 48,29 zł tytułem odsetek karnych.

W dniu 16 czerwca 2010 r. Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr 754/10/Q w którym stwierdził, że K. A. posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 34.857,38 zł z tytułu zaciągniętego w dniu 23 października 2008 r. kredytu (umowa nr (...)). Na wymagalną kwotę zadłużenia składały się: niespłacony kredyt – 31.683,54 zł, odsetki umowne – 2.968,99 zł za okres od dnia 5 grudnia 2010 r. do dnia 7 czerwca 2010 r. (dnia wypowiedzenia umowy) naliczane w wysokości 21,40% w skali roku, odsetki karne – 204,85 zł za okres od dnia 4 stycznia 2010 r. do dnia wystawienia tytułu egzekucyjnego, naliczane w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku. Od dnia 17 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty Bankowi należały się również dalsze umowne odsetki karne za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych wynoszących na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego 20 % w stosunku rocznym, naliczane od kwoty zadłużenia przeterminowanego, tj. od kwoty 31.683,54 zł.

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2010 r. Sąd Rejonowy w Kutnie nadał klauzulę wykonalności bankowi egzekucyjnemu nr 754/10/Q wystawionemu w dniu 16 czerwca 2010 r. przez Bank (...) S.A. przeciwko pozwanemu K. A..

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2012 r. w sprawie KM 2766/10 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kutnie A. M. umorzyła postępowanie prowadzone na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr 754/10/Q z dnia 16 czerwca 2010 r. wystawionego przez Bank (...) S.A. wobec bezskuteczności egzekucji.

W dniu 2 września 2013 r. Bank (...) S.A. Grupa (...) w K. zawarł z U. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę przelewu niespornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych szczegółowo opisanych w Załączniku nr 1, stanowiącym integralną część umowy, w stosunku do osób fizycznych, wynikające z tytułu dokonanych czynności bankowych. Umową sprzedaży objęta została m.in. wierzytelność przeciwko pozwanemu, wynikająca z umowy pożyczki nr (...) w wysokości 48.226,88 zł, w tym należność główna w wysokości 29.284,32 zł oraz odsetki karne w wysokości 18.900,88 zł oraz koszty w wysokości 41,68 zł.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości. Jako podstawę prawną powyższego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 471 k.c. w związku z art. 509 k.c., art. 117 i nast. k.c. oraz art. 481 k.c.

Zdaniem Sądu I instancji podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej jest bezzasadny, bowiem

z załączonej do pozwu umowy sprzedaży wierzytelności wprost wynika, że przedmiotem umowy jest przelew wierzytelności określonych w Załącznikach nr 1a i 1b. Do pozwu załączono również wyciąg z załącznika 1a do umowy z dnia

2 września 2013 r., z którego wynika, że z tytułu umowy o numerze (...) K. A. posiada zadłużenie w wysokości 29.284,32 zł z tytułu kapitału zaległego, kwotę 18.900,88 zł tytułu odsetek karnych zaległych, nadto kwotę 41,68 z tytułu innych kosztów. Suma tych kwota daje dług całkowity

w wysokości 48.226,88 zł ujawniony w tym wyciągu. Sąd meriti podkreślił, że w wyciągu z załącznika 1a wprost napisano, że dotyczy umowy z dnia 2 września 2013 r., nadto obejmuje wierzytelność z umowy o numerze (...). Oba wyżej powołane dokumenty, tj. umowa oraz wyciąg z załącznika nr 1 a do umowy zostały zaś poświadczone za zgodność z danymi zawartymi w oryginale dokumentu przez działającego w sprawie pełnomocnika powoda w osobie radcy prawnego. W takiej sytuacji, zdaniem Sądu Rejonowego, kwestionowanie w toku postępowania, że wyciąg z załącznika 1a do ww. umowy przelewu może w rzeczywistości dotyczyć innej umowy przelewu jest nieuzasadnione.

Sąd I instancji stwierdził również, że pozwany nie kwestionował zaprzestania spłaty pożyczki, ani daty wymagalności roszczenia, a wnosząc o oddalenie powództwa nie przedstawił żadnych konkretnych zarzutów odnośnie sposobu wyliczenia przez powoda odsetek, jak i należności głównej pozostałej do spłaty - w szczególności nie złożył dowodu, aby spłacił z tytułu tej umowy więcej rat, niżby to wynikało z wyliczenia wysokości kapitału zaległego. Jego sprzeciw wobec zgłoszonego w pozwie roszczenia nie został poparty żadnymi rzeczowymi argumentami i pozostaje całkowicie gołosłowny.

Zdaniem Sądu Rejonowego zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że powód nabył od banku przedmiotową wierzytelność w łącznej kwocie 48.226,88 zł na podstawie art. 509 k.c.

Sąd meriti nie stwierdził również zasadności podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia. Zdaniem tego Sądu

w przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie trzyletni termin przedawnienia roszczenia, jako że roszczenie objęte przedmiotowym powództwem jest niewątpliwie roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank, a żaden przepis szczególny nie stanowi inaczej. Sąd Rejonowy zauważył przy tym, że kwalifikacja roszczenia decydująca o terminie przedawnienia nie ulega zmianie w przypadku zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela. Uwzględniając fakt, że po dacie wymagalności (tj. po dniu 7 czerwca 2010 r.) pierwotny wierzyciel dokonał szeregu czynności skutkujących przerwaniem biegu terminu przedawnienia (w dniu 5 lipca 2010 r. pierwotny

wierzyciel uzyskał postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko pozwanemu, w dniu 21 sierpnia 2012 r. wydane zostało postanowienie komornika sądowego o umorzeniu prowadzonego wobec pozwanego postępowania egzekucyjnego z uwagi na jej bezskuteczność), a powództwo w przedmiotowej sprawie wytoczone zostało przed upływem trzech lat od daty ostatniej czynności przerywającej bieg przedawnienia, Sąd I instancji uznał, że dochodzone pozwem roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Jako podstawę prawną uwzględnienia powództwa w zakresie żądanych odsetek ustawowych Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 481 k.c.

O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. uznając, że pozwany przegrał postępowanie w całości, w związku z czym obowiązany jest zwrócić powodowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, na które w przedmiotowej sprawie składały się opłata sądowa od pozwu – 2.599 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 3.600 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt. 6.) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją pozwany, zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1. mające wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 232 k.p.c. poprzez nieudowodnienie przez powoda, że skutecznie nabył wierzytelność przysługującą Bankowi (...) S.A. (...) wobec pozwanego polegające na nie przedstawieniu dowodu na poparcie swoich twierdzeń zgodnie z § 1 ust. 1 umowy cesji;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. 316 § 1 k.p.c., 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, iż w dniu 2 września 2013 r. Bank (...) S.A. (...), zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, która obejmowała wierzytelność przysługującą bankowi od pozwanego oraz fakt, iż była to okoliczność bezsporna;

c) 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przerwienie na pozwanego ciężaru dowodu wykazania niezasadności roszczenia po zakwestionowaniu przez pozwanego dokumentów prywatnych załączonych przez powoda;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 509 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wynikające z wadliwego uznania przez Sąd, że powód skutecznie nabył wierzytelność przysługującą w stosunku do pozwanego w sytuacji, gdy z załączonej umowy cesji taka okoliczność nie wynika, zaś dokument stanowiący załącznik nr 1 - nie powiązany jakkolwiek z przedmiotową umową cesji - stanowi dokument prywatny nie mogący stanowić o skuteczności umowy cesji, co doprowadziło do niesłusznego uznania, że powodowi przysługuje legitymacja czynna;

W kontekście powyższych zarzutów pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Obecny na rozprawie apelacyjnej w dniu 5 listopada 2015 r. pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko procesowe wyrażone w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Ustalenia co do okoliczności faktycznych, stanowiących podstawę dochodzonego pozwem roszczenia, Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne, uznając za zbędne powielanie ich w dalszej części uzasadnienia.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie pozbawione błędu ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

W ocenie Sądu Okręgowego za chybiony uznać należy podniesiony przez skarżącego w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, skutkujący uznaniem przez Sąd Rejonowy, że pomiędzy powodem i pierwotnym wierzycielem pozwanego zawarta została umowa cesji przenosząca na rzecz powoda dochodzoną pozwem wierzytelność wobec pozwanego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy, ustalając stan faktyczny będący podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia, oparł się na wszystkich zgromadzonych w toku postępowania dokumentach. Wśród nich znalazły się: umowa kredytu gotówkowego nr (...) (...) z dnia 23 października 2008 roku zawarta przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A., wypowiedzenie umowy kredytowej – pismo pierwotnego wierzyciela z dnia 28 kwietnia 2010 r., bankowy tytuł egzekucyjny nr 754/10/Q z dnia 16 czerwca 2010 r. wystawiony przeciwko pozwanemu przez pierwotnego wierzyciela, postanowienie z dnia 5 lipca 2010 r. o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, postanowienie komornika z dnia 21 sierpnia 2012 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko pozwanemu na podstawie ww. bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 2 września 2013 r. zawarta pomiędzy pierwotnym wierzycielem i powodem, wyciąg z załącznika 1a do umowy z dnia 2 września 2013 r. obejmujący wierzytelność wobec pozwanego. Nie jest zatem zasadny zarzut powoda, że Sąd Rejonowy, analizując zgromadzony w toku postępowania rozpoznawczego materiał dowodowy, pominął jakkolwiek jego część, przez co ocena ta nie była wszechstronna.

Według Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego dawała temu Sądowi uzasadnioną podstawę, aby dokonać pozytywnej weryfikacji wiarygodności i mocy dowodowej powołanych dokumentów, skutkującej w konsekwencji uznaniem za udowodnione zarówno samego faktu nabycia przez powoda dochodzonej pozwem wierzytelności, jak i jej wysokości. W ocenie Sądu Odwoławczego, ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c.

Powód w toku postępowania nie kwestionował bowiem ani samego faktu zaciągnięcia zobowiązania na skutek zawarcia umowy kredytowej z pierwotnym wierzycielem, ani aktualnej wysokości swojego zadłużenia z tego tytułu, a zwalczając powództwo w sprzeczności od nakazu zapłaty w pierwszej kolejności podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego od niego roszczenia.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał za udowodniony przez powoda również fakt nabycia przez niego od pierwotnego wierzyciela dochodzonej pozwem wierzytelności. Podstawę faktyczną tego ustalenia stanowi załączona do pozwu poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 2 września 2013 r. pomiędzy pierwotnym wierzycielem i powodem wraz z kopią wyciągu z załącznika 1a do tej umowy.

Wskazać należy, że z treści § 1 ust. 5 powołanej umowy jednoznacznie wynika, że pierwotny wierzyciel przeniósł na rzecz powoda będące przedmiotem umowy wierzytelności wymienione w załączniku 1a, 1b, 2a, 2b. Zgodnie zaś

z treścią § 1 ust. 1 szczegółowy wykaz wierzytelności objętych umową sprzedaży zawarty jest w sporządzonym w wersji papierowej załączniku nr 1a i 1b do tej umowy, stanowiącym jej integralną część. Jak natomiast stanowi § 1 ust. 2 załącznik nr 1a i 1b (wersja papierowa) zawiera w odniesieniu do każdej z wierzytelności będących przedmiotem umowy sprzedaży następujące informacje:

- numer umowy, z której wynika przenoszona wierzytelność,
- imię i nazwisko dłużnika,
- kapitał zaległy PLN,
- odsetki zaległe PLN,
- odsetki karne zaległe PLN,
- opłaty windykacyjne PLN,
- ubezpieczenie PLN,
- inne opłaty PLN,
- koszty PLN,
- zadłużenie całkowite PLN,
- dług całkowity (wartość sprzedawanych wierzytelności) PLN,
- cena PLN.

Moc dowodową przedstawionych przez powoda w toku postępowania kopii wyciągu z załącznika 1a do umowy z dnia 2 września 2013 r. (k. 11 i k. 39) należy zatem oceniać – i tak uczynił to Sąd Rejonowy – w kontekście przywołanych wyżej postanowień umowy sprzedaży wierzytelności. Analiza treści kopii wyciągu prowadzi do wniosku, że dane zawarte w poszczególnych jego rubrykach odpowiadają danym dotyczącym zawartej przez pozwanego umowy kredytu gotówkowego, przedstawionym w kolejności określonej w treści § 1 ust. 1. Nadto podkreślić należy, że – wbrew twierdzeniom skarżącego – załącznik nr 1a do umowy sprzedaży wierzytelności jest ściśle powiązany z tą umową. Zgodnie z § 1 ust. 1. tej umowy załącznik nr 1a i 1b (papierowa wersja załącznika) stanowi integralną część umowy sprzedaży wierzytelności.

Powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, potwierdza trafność pozytywnej oceny Sądu Rejonowego w zakresie wiarygodności i mocy dowodowej przedstawionych przez powoda dokumentów, jak również i prawidłowość poczynionych na ich podstawie ustaleń dotyczących nabycia przez powoda dochodzonej pozmem wierzytelności.

W świetle powyższej konstatacji za chybiony Sąd Okręgowy uznał także sformułowany w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 509 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, będące – zdaniem skarżącego - skutkiem wadliwego przyjęcia, że powód skutecznie nabył od pierwotnego wierzyciela pozwanego dochodzoną pozmem wierzytelność. Skoro bowiem Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że powód w sposób skuteczny nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy zawartej z pierwotnym wierzycielem, to właściwie zastosował art. 509 k.c. i na jego podstawie zasądził dochodzoną pozmem kwotę na rzecz powoda, jako wierzyciela skarżącego.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd II instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie

z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądzając od pozwanego K. A. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 1.800 zł. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda w postępowaniu odwoławczym ustalone w oparciu o § 2 ust 1 i 2 i § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 - j.t. ze zm.).